

Denne side er maskinoversat [\[Link\]](#). Maskinoversættelser kan indeholde fejl, der potentielt gør teksten mindre klar og nøjagtig. Ombudsmanden påtager sig intet ansvar for eventuelle afvigelser. For de mest pålidelige oplysninger og den største retssikkerhed henvises der til originalversionen på engelsk, som der er linket til ovenfor. Læs mere i vores [sprog- og oversættelsespolitik](#) [\[Link\]](#).

Afgørelse i sag 2591/2010/GG - Undladelse af at gennemføre overtrædelsesprocedurer mod Østrig vedrørende Wiens lufthavn

Afgørelse

Sag 2591/2010/GG - Indledt den 20/12/2010 - Henstilling om 29/07/2011 - Særlig beretning af 14/05/2012 - Afgørelse af 14/05/2012 - Den vedrørte institution
Europa-Kommissionen (Sager afsluttet efter en særlig beretning) |

Den foreliggende sag vedrører den måde, hvorpå Europa-Kommissionen håndterede en klage indgivet til den i 2006 af 27 borgerinitiativer ("klagerne"), der kæmpede mod, hvad de opfattede som de negative konsekvenser af udvidelsen af Wiens lufthavn. Kommissionen kom til den konklusion, at de relevante arbejder var blevet udført uden den obligatoriske vurdering af virkninger på miljøet ("VVM"), som kræves af direktiv 85/337/EØS. For at rette op på denne undladelse var den enig med de østrigske myndigheder i, at disse ville gennemføre en efterfølgende VVM, der så godt som det kunne lade sig gøre, simulerede en forudgående VVM og tillod en fuldstændig vurdering af de relevante projekters virkning på miljøet. Den endelige rapport om denne procedure blev fremsendt til Kommissionen i februar 2011.

Klagerne var utilfredse med den måde, hvorpå den efterfølgende VVM var blevet gennemført. De kritiserede bl.a., at (i) den myndighed, der havde ansvaret for den relevante procedure, var selv samme myndighed, som havde givet tilladelserne til de relevante arbejder og således befandt sig i en åbenlys interessekonflikt, og at (ii) de ikke havde adgang til en kontrolprocedure som foreskrevet i det relevante EU-direktiv.

I 2008 henvendte klagerne sig til Ombudsmanden (klage 1532/2008). Efter at have undersøgt sagen indtog Ombudsmanden den holdning, at klagernes argumenter vedrørende ovennævnte to forhold ved første øjekast syntes at være velbegrundede, og at han på dette tidspunkt derfor var ude af stand til at konkludere, at Kommissionen havde sikret, at den efterfølgende VVM var blevet gennemført korrekt. Imidlertid fandt Ombudsmanden, at der i betragtning af, at proceduren var verserende, og at Kommissionen havde anført, at den først ville afslutte overtrædelsesproceduren, når den havde forvisset sig om, at de østrigske myndigheder havde

taget alle nødvendige skridt, ikke var behov for yderligere handling fra hans side på dette stade. Han afsluttede derfor sin undersøgelse i december 2009, idet han gjorde det klart, at han havde tillid til, at Kommissionen ville tage hensyn til hans konklusioner.

I november 2010 henvendte klagerne sig på ny til Ombudsmanden (klage 2591/2010). Ombudsmanden indledte en ny undersøgelse, hvorunder han inspicerede Kommissionens sagsakter. Inspektionen viste, at sagsakterne ikke indeholdt nogen anden væsentlig korrespondance mellem Kommissionen og de østrigske myndigheder i den periode, hvor den efterfølgende VVM var blevet gennemført. Navnlig var der ingenting, der tydede på, at de fremstillinger, som klagerne var kommet med i denne periode, var blevet diskuteret skriftligt med de østrigske myndigheder. Ej heller syntes Ombudsmandens beslutning vedrørende klage 1532/2008 at have givet anledning til en sådan korrespondance. Denne tingenes tilstand ledte Ombudsmanden frem til den konklusion, at Kommissionen havde undladt at tage hensyn til hans konklusioner af den første undersøgelse. Han udarbejdede derfor et udkast til henstilling, hvori han opfordrede Kommissionen til at genoverveje sin holdning. Dette udkast til henstilling blev ikke imødekommet.

Ombudsmanden fandt, at den pågældende sag udgjorde et beklageligt eksempel på en situation, hvor Kommissionen havde (i) undladt at træffe passende afhjælpningsforanstaltninger i relation til en klar overtrædelse af EU-lovgivningen i en vigtig sag, og havde (ii) valgt at sidde Ombudsmandens råd overhørig. Han var derfor af den opfattelse, at det var relevant at indbringe sagen for Europa-Parlamentet. Ombudsmanden afsluttede derfor sin undersøgelse med en særlig beretning til Parlamentet.

Denne sag blev afsluttet med en særberetning til Europa-Parlamentet (se linkene ovenfor).